

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

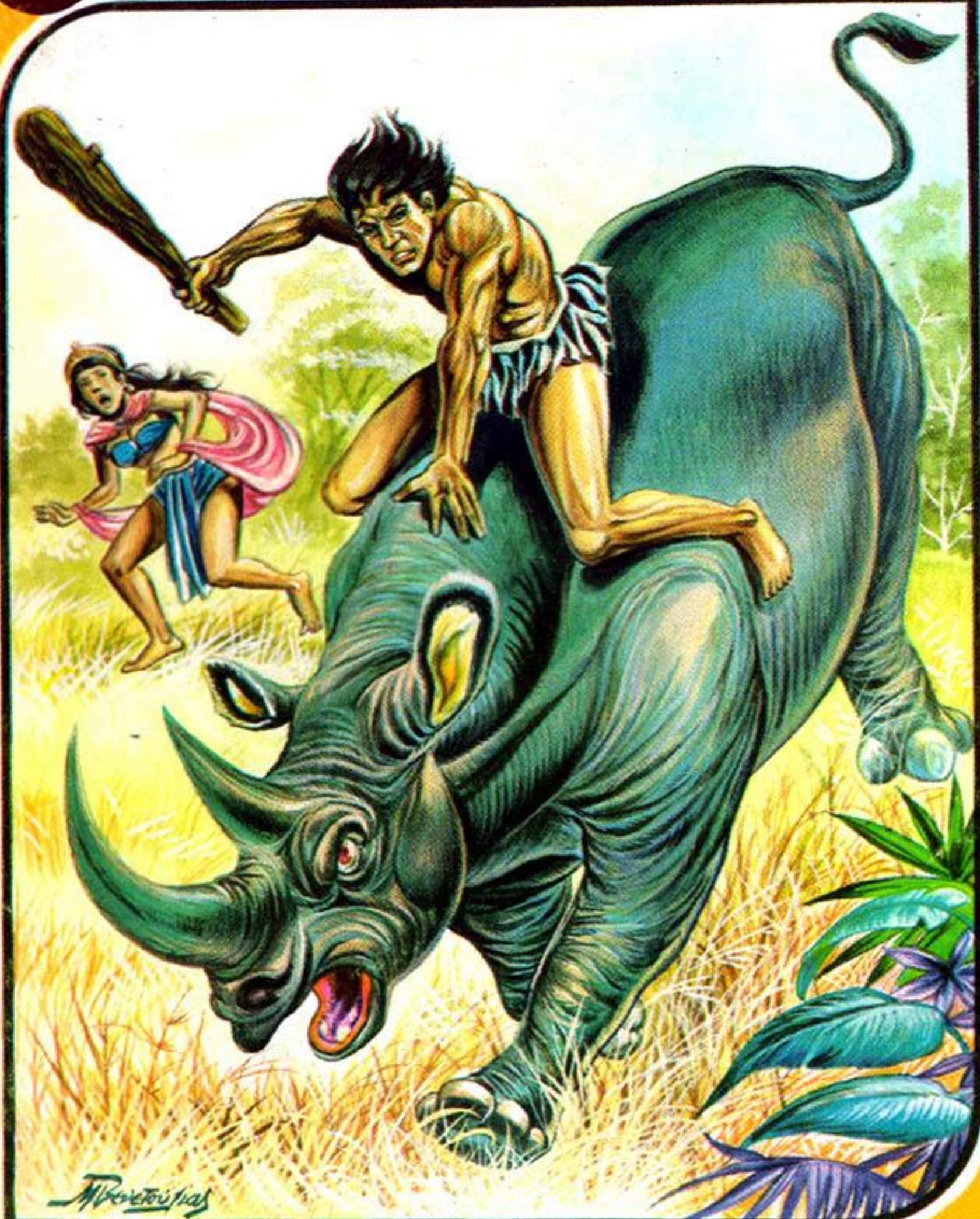
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

9

12 ΔΡΧ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΪΧΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘ Η ’ Εκδίκηση Τοῦ Σειῆχη

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ.Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 – ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 – 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 9
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έσωτερ. εικονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Εικονογράφηση έξωφύλλου
ΜΙΧ. ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (©), 1981, «HARMI-PRESS»
Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
γιά όλο τόν κόσμο

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί

ΓΚΑΟΥΡ καί **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αύτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνάτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

Γκαούρ καί Ταρζάν.

Νύχτα θεοσκοτεινή.

Ὁ Γκαούρ σέρνει πίσω του μιά καμήλα. Προχωρεῖ σ' ἓνα μονοπάτι τῆς Ζούγκλας.

Πάνω στήν καμήλα, δεμένος χειροπόδαρα, ὁ Ταρζάν. Τά μάτια του δεμένα κι αὐτά, μ' ἓνα φαρδύ, μαῦρο πανί. Τό ἴδιο καί τό στόμα του. Οὔτε νά βλέπει μπορεῖ. Οὔτε νά μιλήσει. Δύσκολα θά τόν ἀναγνώριζε κανένας. Τό πανώριο πρόσωπό του κρύβεται. Χάνεται σχεδόν πίσω ἀπ' τά δυό μαῦρα πανιά...

Πάνω στή ράχη τῆς καμήλας, ὁ Ταρζάν χτυπιέται, σπαράζει. Μουγκρίζει σάν νά πνίγεται.

Πασχίζει νά λευτερωθεῖ; Δυσκολεύεται ν' ἀναπνεύσει;

Ὁ Γκαούρ σταματάει τήν καμήλα. Γιγαντόσωμος καθώς εἶναι, φτάνει ὀρθός στή ράχη τῆς. Λύνει τό ἓνα ἀπ' δυό μαῦρα πανιά. Ἐκεῖνο πού κλείνει τό στόμα τοῦ Ταρζάν.

Αὐτό ἦτανε!... Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναπνέει τώρα λεύτερα. Ὅμως, μιλιὰ δέ βγαίνει ἀπ' τό στόμα του.

– Ἔ, Ταρζάν, τοῦ φωνάζει ὁ Γκαούρ. Σοῦ ἔλυσα τό στόμα γιά νά κουβεντιάσουμε... Ἔτσι θά μᾶς φανεῖ πιό λίγος ὁ δρόμος... Γιά πές μου, λοιπόν... Πῶς ἔπες στά χέρια τοῦ Σεΐχη;

Καμιά ἀπόκριση.

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει:

– Σίγουρα, κάποια γυναίκα θά 'ναι πάλι στή μέση... Καημένε Ταρζάν!... Σέ νόμιζα γιά ἔξυπνο ἄνθρωπο. Μά εἶσαι πιό κουτός κι ἀπ' τόν πίθηκο... Δέν ἀξίζει γιά γυναῖκες νά βάζεις σέ κίνδυνο τή ζωή σου!... Ὡς πότε θά κάνεις αὐτές τίς τρέλες!... Πρέπει νά σοβαρέψεις. Εἶσαι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Ταρζάν ἔχει ράψει τὰ χεῖλη του. Λέξη δέ βγάζει.

– Χά, χά, χά, κάνει ὁ Γκαούρ. Σίγουρα θά θέλεις νά σοῦ λύσω καί τὰ μάτια. Γιά νά δεῖς ποιός εἶμαι... Μά αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει... Ὁ Σεῖχης Γιαντίν θά σέ σκοτώσει!... Μή στενοχωριέσαι, ὅμως... Θά σοῦ πῶ ποιός εἶμαι... Θά σοῦ περιγράψω καί τό σουλούπι μου... Ἀκουσέ με, λοιπόν...

Ὁ Ταρζάν τόν ἀκούει. Μά δείχνει μιά ἀπόλυτη ἀδιαφορία

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα γιγαντόσωμο μελαψό παλικάρι. Πανώριο, ἀτρόμητο κι ἀφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μιά μελαψή ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀρπάζει τόν Γκαούρ μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στή φωλιά της.

Κοντά της γίνεται δεκαοχτώ χρόνων. Κάποτε, ὅμως, πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Μένει αἰχμάλωτος δύο χρόνια σέ σιδερένια κλούβα. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Τέλος, δραπετεύει. Φτάνει στήν περιο-

στά λόγια του. Λές κι ὁ Γκαούρ μιλάει σ' ἄλλον..

– Μέ λένε Γκούχ, συνεχίζει ὁ Γκαούρ. Εἶμαι κοντός, χοντρός. Ἔχω σγουρά μαλλιά... Μουστάκια καί μακριά γένια... Εἶμαι ὁ δῆμιος τοῦ Γιαντίν.

»Σ' ἐμπιστεύτηκε στά χέρια μου γιά νά ἡσυχάσει... Ξέρεις, Ταρζάν, τό γκρεμό τοῦ μαύρου φιδιοῦ; Γιά κεῖ τραβάμε... Σ' αὐτό τό βάραθρο θά σέ γκρεμίσω... Μαζί μέ τήν καμήλα πού σέ κουβαλάει... Ἀπ' τὰ χέρια μου κανένας δέν μπορεῖ νά σέ σώσει. Οὔτε κι αὐτός ὁ Γκαούρ (!)...

Ὁ Ταρζάν οὔτ' αὐτή τή φορά ἀνοίγει τό στόμα του.

– Γενναῖο παλικάρι εἶναι, συλλογιέται ὁ Γκαούρ. Ὁ θάνατος δέν τόν τρομάζει.

Κι ἀρχίζει πάλι νά τοῦ λέει:

χή τοῦ Ταρζάν. Πάνω στήν ἀπρόσιτη κορφή ἑνός βραχώδικοι βουνοῦ. Δέν τρώει παρά μόνο καρπούς καί φρούτα. Δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι, οὔτε ἄλλο ὄπλο. Δέν λέει ποτέ ψέματα. Καί δέ φοβᾶται κανένα. Μέ μιά γροθιά του μπορεῖ νά σκοτώσει ἐλέφαντα. Μά μέ τήν ὑπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τό καλό καί τιμῶρεῖ τό κακό. Εἶναι φιλότιμος κι ἔξυπνος. Στήν ψυχή του ἔχει ἐμφυτη τήν εὐγένεια τῆς ράτσας μας. Στίς φλέβες του τρέχει αἷμα, ἐκατό τά ἐκατό, ἐλληνικό. Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνα παλικάρι πού δοξάζει στή Ζούγκλα τήν ἀθάνατη Ἑλλάδα μας.

– ‘Ο Σείχης Γιαντίν μέ πρόσταξε νά σέ γκρεμίσω στό βάραθρο.

– ‘Ο Σείχης Γιαντίν μου ‘χει δώσει διαταγές: ‘Η μιά είναι νά σέ γκρεμίσω στό βάραθρο. ‘Η ἄλλη, νά πάω στή σπηλιά σου καί νά πνίξω τή Λάιχα...

‘Ο Ταρζάν πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πώς ἤρθε νά τ’ ἀρπάξει τόν θρόνο, γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

‘Ο Γκαούρ ἀγαπᾷ, θαυμάζει καί σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεῖ ἀθέατος καί τόν προστατεύει. Ἀπειρες φορές τοῦ ἔχει σώσει τή ζωή. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικῶν παρεξηγήσεων. Ἔτσι, ὁ Ταρζάν τόν φαντάζεται συνεχῶς ἔνοχο. Καί τοῦ καταλογίζει ἐγκλήματα πού ποτέ δέν ἔκανε.

‘Ο Γκαούρ σταματάει τώρα. Περιμένει ἀπόκριση. Μά ὁ Ταρζάν δέ δείχνει πάλι καμιά διάθεση νά μιλήσει.

– Περίεργο!... Πολύ περίεργο ,συλλογιέται ὁ “Ελληνας γίγαντας.

Στό μεταξύ, πλησιάζουν στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Τήν ἴδια στιγμή, θόρυβος παράξενος ἀκούγεται λίγο πιό πέρα. ‘Ο Γκαούρ σταματᾷ τήν καμήλα. Πίσω ἀπ’ τά πυκνά κλαδιά κρυφοκοιτάζει.

Τό πρόσωπό του παίρνει ἔκφραση τρελοῦ. Τά μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Γουρλώνουν!...

Σέ μικρή ἀπόσταση βλέπει κάτι ἀπίστευτο! Κάτι τρομερό! Τό βλέμμα του θολώνει! Τό μυαλό του σταματάει.

– Δέν εἶναι δυνατό, ψιθυρίζει.

Καί ρίχνει μιά γρήγορη ματιά πάνω στή ράχη τῆς καμήλας. “Υστερα, καρφώνει πάλι τά μά-

‘Ο Ταρζάν ζητάει νά συναντηθεῖ μέ τόν Γκαούρ. Θέλει νά χτυπηθεῖ μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ὁ μελαψός γίγαντας ἀποφεύγει μιά τέτοια συνάντηση. Σέβεται καί λυπᾶται τόν Ταρζάν. Γιατί ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι μέγας στά χρόνια. Δέν ἔχει τώρα πιά τήν παλιά ὁρμή καί δύναμη. Ἄν ὁ Γκαούρ χτυπηθεῖ μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ἕνας “Ελληνας ποτέ δέν κάνει μιά τέτοια ἀνανδρία.

τια του στο σημείο π' άκούστηκε ό θόρυβος.

Καί ξαναβλέπει όλοζώντανο, μπροστά του, ποιόν νομίζετε;

Τόν Ταρζάν! Τό λευκό γίγαντα. Τόν άρχοντα τής Ζούγκλας. Τόν ίδιο άνθρωπο πού βρίσκεται δεμένος χεροπόδαρα στή ράχη τής καμήλας.

Ή σαδιστής Σεΐχης

Ή Γιαντίν είναι ένας άπαισιος άνθρωπος. Κακός, σκληρός. Πλούσιος όμως καί παντοδύναμος άρχοντας.

Τό παλάτι του είναι γεμάτο θησαυρούς. Βρίσκεται στήν όχθη ενός μεγάλου ποταμού.

Ή Σεΐχης κρατάει σκλάβια μία πεντάμορφη, μελαψή γυναίκα. Τή Λάιχα.

Ή Ταρζάν έχει μάθει γι' αυτήν, πώς ό Σεΐχης τήν αγαπάει τρελά. Πώς θέλει νά τήν κάνει δική του. Πώς εκείνη τόν μισεί θανάσιμη. Πώς ζητάει εύκαιρία νά φύγει άπ' τό παλάτι του... Πώς αγαπάει τόν άρχοντα τής Ζούγκλας... Πώς τ' όνειρό της είναι νά ζήσει μαζί του... Πώς ό Σεΐχης τής φέρνεται σκληρά, άπάνθρωπα...

Κι όλ' αυτά του τά 'πε κάποτε ένας άνθρωπος του Γιαντίν. Τόν είχε βρει νά κυνηγάει στήν Ζούγκλα... Θέλησε νά τόν σκο-

τώσει... Μά του χάρισε τέλος τή ζωή.

.....
Κάποια νύχτα, ό Ταρζάν περνάει τυχαία έξω άπ' τό παλάτι του Γιαντίν. Άκούει σπαραχτικές φωνές. Μιά γυναίκα ζητάει βοήθεια.

Κάνει νά μπει μέσα. Δυό μαύροι φρουροί στήν πόρτα τόν έμποδίζουν. Τραβούν τά σπαθιά τους. Θά τόν κομματιάσουν.

Ή άρχοντας τής Ζούγκλας

Οι δυό μαύροι φρουροί τραβούν τά σπαθιά τους.

προλαβαίνει. Καρφώνει τό μαχαίρι του στά στήθια καί τῶν δύο.

Μπαίνει ἔτσι λεύτερα στό παλάτι. Φτάνει σέ μιά μεγάλη, φωτισμένη αἴθουσα.

Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του:

. Ὁ ἀπαίσιος Σεῖχης ἔχει κοκκινίσει ἓνα χοντρό σίδερο. Μέ τό ἓνα του χέρι κρατάει ἀπ' τά μαλλιά τή μισόγυμνη Λάιχα. Μέ τ' ἄλλο προσπαθεῖ νά τῆς παραμορφώσει τό πρόσωπο.

Ἐκείνη σπαράζει ἀπό φρίκη.

– Τιποτένια, μουγκρίζει ὁ Γιαντίν. Τώρα θά δεῖς πῶς θά σέ κάνω!.. Καί τά πεινασμένα θεριά θά τρομάζουν σάν σέ βλέπουν... Χά, χά, χά!..

– Λυπήσου με, τοῦ φωνάζει ἡ Λάιχα. Σκότωσέ με!... Μή μέ βασανίζεις!...

– Λοιπόν, θά γίνεις γυναίκα μου; τήν ξαναρωτάει.

Ἀδίστακτα ἐκείνη τ' ἀποκρίνεται:

– Ὁχι! Ποτέ!..

Ὁ Σεῖχης τρίζει ἀπαίσια τά δόντια του. Τό πρόσωπό του παίρνει ἔκφραση ἄγριας χαρᾶς. Κάνει μιά γρήγορη κίνηση. Τό καυτό σίδερο ἀκουμπάει στά στήθη τῆς γυναίκας.

– Ἀααα! κάνει ἐκείνη, τρελή ἀπ' τόν πόνο.

Τό πυρωμένο σίδερο τσιρίζει

πάνω στή γυμνή της σάρκα. Μέ ἀπότομη κίνηση, ἡ ἄμοιρη Λάιχα τοῦ ξεφεύγει. Στό χέρι τοῦ σαδιστῆ μένει μιά μεγάλη τούφα ἀπ' τά μακριά, σγουρόμαυρα μαλλιά της.

Κι ὅλ' αὐτά γίνονται γρήγορα. Σέ λίγες στιγμές.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται στό κατώφλι τῆς πόρτας. Κοιτάζει σάν χαμένος.

Ποτέ δέ θά μπορούσε νά φανταστεῖ ἄνθρωπο μέ τόσο κακουργία ψυχῇ.

Ξεφεύγοντας ἡ Λάιχα ἀπ' τά

Ὁ Ταρζάν μπαίνει μπροστά της τραβώντας τό φονικό μαχαίρι του.

χέρια του Σειῖχη, βλέπει τόν Ταρζάν. Τρέχει κοντά του. Τόν ἀγκαλιάζει:

– Σῶσε με, τοῦ φωνάζει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μπαίνει μπροστά της. Τραβάει τό φονικό μαχαίρι του.

Στό μεταξύ, τόν ἔχει δεῖ κι ὁ Γιαντίν. Στέκεται καί τόν κοιτάζει σάν χαμένος. Τό πυρωμένο σίδερο ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του.

– Κακοῦργε, τοῦ φωνάζει ὁ Ταρζάν. Οὔτε ὁ Γκαούρ δέ θά ἔκανε τέτοιο ἔγκλημα!

Καί σηκώνει τό μαχαίρι του γιά

νά τόν χτυπήσει στήν καρδιά.

Ὁ Σειῖχος σωριάζεται κάτω. Σέρνεται σάν σκουλήκι στά πόδια τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

– Ἐλεος, τοῦ φωνάζει. Συγχώρεσέ με, Ταρζάν! Μή μέ σκοτώσεις. Θά κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσεις...

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει μ' ἀηδία. Βάζει τό μαχαίρι στή θήκη. Καί τοῦ λέει:

– Μή φοβᾶσαι. Σκουλήκια σάν κι ἐσένα, σιχαίνομαι νά τά πατήσω... Θά λερώσω τό πόδι μου.

Ὁ Γιαντίν σηκώνεται χαρούμενος.

Ὁ τέταρτος φρουρός χτυπάει τό Ταρζάν ἀπό πίσω, στό κεφάλι, μέ τό ρόπαλό του.

– Εύχαριστῶ, τοῦ λέει. Δέ θά κάνω ποτέ κακό στή Λάιχα. Αὔριο πρῶί θά τήν ἀφήσω λεύτερη. Ἄς γυρίσει στούς δικούς της.

– Πρόσεξε, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Οὔτε μιά τρίχα ἀπ' τά μαλλιά της μήν πειράξεις... Κι αὔριο τό πρῶί θά ἔναι λεύτερη. Ἄλλιῶς θά δοκιμάσω τό μαχαίρι μου στά δικά σου στήθια...

Καί προχωρεῖ νά φύγει. Ἐξω ὅμως στή μεγάλη πόρτα, πέφτει σέ παγίδα...

Τέσσερις γιγαντόσωμοι σκλάβοι τοῦ Σεῖχη, τόν ἀρπάζουν.

Μά ὁ Ταρζάν δέν εἶναι ἀπό κείνους πού πιάνονται εὔκολα.

Καί μέ τούς τέσσερις μαζί τά βάζει. Μάχη τρομερή γίνεται.

Ἔτσι, ὅε λίγο καταφέρνει νά σκοτώσει τούς τρεῖς. Ὁ τέταρτος σηκώνει πίσω του ἓνα ρόπαλο. Καί τόν χτυπᾷ στό κεφάλι.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Στό μεταξύ, βγαίνουν ἔξω κι ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ Σεῖχη.

Δένουν τόν Ταρζάν χεροπόδα. Τόν συνεφέρνουν. Καί τόν σέρνουν μπροστά στόν ἀφέντη τους.

– Καλῶς τό λεβέντη μου, φωνάζει εἰρωνικά ὁ Σεῖχης. Ἐσύ λοιπόν εἶσαι ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας; Χά, χά, χά!... Ἐσύ εἶσαι ὁ προστάτης τῶν ξένων γυναικῶν; Περίμενε καί θά κα-

λοπεράσεις στά χέρια μου!...

Ἀμέσως ἀρπάζει ἓνα χοντρό βούρδουλα. Ὁ Ταρζάν, χεροπόδα δεμένος, βρίσκεται μπροστά στά πόδια του.

Ὁ Γιαντίν ἀρχίζει νά τόν μαστιγώνει. Τόν χτυπᾷ ἀλύπητα. Μέ λύσσα!...

Τό κορμί τοῦ ἀτρόμητου παλικαριοῦ σχίζεται.

Αἷμα καυτό ξεπηδάει ἀπ' τίς μακρόστενες πληγές π' ἀνοίγει ὁ βούρδουλας!..

Παρακολουθεῖ μέ ἄγρια χαρά τό μαρτύριο τοῦ Ταρζάν.

Στήν αΐθουσα βρίσκεται ακό-
μη κι ἡ μελαψή Λάιχα. Στά
στήθια της φαντάζει μαυροκόκ-
κινη ἡ πληγή ἀπ' τό πυρωμένο
σίδερο.

Παρακολουθεῖ τό μαρτύριο
τοῦ Ταρζάν. Τό πρόσωπό της
δείχνει ψυχική εὐχαρίστηση.
"Αγρια χαρά.

Σέ μιά στιγμή, ὁ Σεῖχης παύει
νά χτυπᾷ. Θέλει νά ξεκουράσει
τό χέρι του.

Ἡ Λάιχα σκύβει πάνω στ'
ἄμοιρο παλικάρι. Ξεκαρδίζεται
στά γέλια:

– Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά !...
Κουράγιο, ψευτοπαλικαρά μου!

Τά μάτια τοῦ Ταρζάν γουρλώ-
νουν ἀπό κατάπληξη.

Ἀπό κάτω πού βρίσκεται, ρίχ-
νει μιά ματιά στό γύμνό στήθος
τῆς μελαψῆς γυναίκας.

Ἡ μαυροκόκκινη πληγή ἐξα-
φανίστηκε. Δέν ὑπάρχει τώρα.
Τό στήθος της εἶναι καθαρό.
Χωρίς κανένα σημάδι.

Ὁ ἄμοιρος κοντεύει νά χάσει
τό νοῦ του.

– Χά, χά, χά! γελάει κτηνώδι-
κα ὁ Σεῖχης. Τώρα, κύριε ψευ-
τοβασιλιᾷ, βρίσκεσαι στά χέρια
μου!.. Μεγάλος μπελάς μου
ἔχες γίνεи. Ἐπρεπε νά σέ βγά-
λω ἀπ' τή μέση. Ἡ ἀγαπημένη

"Ενας ἀπ' αὐτούς κάθεται πλάι νά τόν φρουρήσει. Οἱ ἄλλοι φεύγουν.

μου Λάιχα θά διασκεδάσει απόψε μέ τά μαρτύρια πού θά σοῦ κάνω... Ἀλλά πολλά εἶπαμε... Ὁ βούρδουλας δέν πρέπει νά χασομεράει.

Κι ὁ σατανικός Σεῖχης ξαναρχίζει τό τρομερό του μαστίγωμα. Τό συνεχίζει γιά πολλή ὥρα ἀκόμα.

Τό κορμί τοῦ Ταρζάν ἔχει γίνει κατακόκκινο ἀπ' τίς πληγές.

Ὁ Σεῖχης διατάζει τώρα τούς ἀνθρώπους του:

– Βγάλτε τον στόν κήπο. Κρεμάστε τον ἀνάποδα!... Κι ἕνας ἀπ' ὅλους σας νά μείνει κοντά του. Νά τόν φυλάξει... Κρεμασμένο θέλω νά ψοφήσει αὐτό τό βρωμόσκυλο!...

Ἔτσι καί γίνεται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γιαντίν κρεμοῦν ἀνάποδα τόν Ταρζάν ἀπ' τό κλαδί ἑνός δέντρου. Ἕνας ἀπ' αὐτούς κάθεται πλάι νά τόν φρουρήσει. Οἱ ἄλλοι φεύγουν.

Σέ λίγο, ὁλόκληρο το παλατι εἶναι σκοτεινό. Ὅλοι ὅσοι μένουν μέσα ἔχουν ἀποκοιμηθεῖ.

Τό μυστήριο συνεχίζεται

Κατά τά μεσάνυχτα, ὁ Ταρζάν, κρεμασμένος καθώς εἶναι, βλέπει τήν πόρτα τοῦ παλατιοῦ νά κρυφανοίγει.

Ἡ πεντάμορφη μελαψή Λάι-

χα παρουσιάζεται στό κατώφλι της. Φοράει ἕνα κατακόκκινο φόρεμα. Προχωρεῖ ἀργά κατά τό μέρος του. Πατάει στίς μύτες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν της.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει μιά ματιά στό φρουρό του. Τόν βλέπει νά κοιμᾶται.

Μά ὁ ἀνάλαφρος θόρυβος πού κάνουν τά πόδια τῆς Λάιχα, τόν ξυπνάει.

– Ἐσύ εἶσαι, ἀφέντισσα; τή ρωτάει.

– Ναί, Ράχμα. Ἐγώ εἶμαι... Ἦρθα νά σοῦ κρατήσω συντροφιά... Μήπως δέ μέ θέλεις;

Καί κάθεται πλάι του. Τό κορμί της ἀκουμπάει πάνω στό δικό του.

Ὁ Ταρζάν τή βλέπει νά προκαλεῖ τό φρουρό. Νά τόν βάζει σέ ἀβάσταχτο πειρασμό...

Ἔτσι, ὁ Ράχμα χάνει κάποτε τήν ὑπομονή του. Τήν ἀγκαλιάζει. Κάνει νά τή φιλήσει.

Ἀμέσως ὅμως βγάζει ἕνα πονεμένο βογκητό. Καί σωριάζεται κάτω νεκρός.

Ἡ μελαψή γυναίκα εἶχε καρφώσει ἕνα μαχαίρι στήν καρδιά του.

Ἡ Λάιχα σέρνει κάτω ἀπ' τό κεφάλι τοῦ Ταρζάν τό νεκρό κουφάρι τοῦ φρουροῦ. Ὑστερα, μέ τό μαχαίρι της κόβει τό σχοινί πού τόν ἔχουν κρεμάσει...

Ὁ Ταρζάν σωριάζεται βαρύς κάτω. Τό κεφάλι του χτυπάει πάνω στό κορμί τοῦ νεκροῦ.
Ἀλλιῶς θά σκοτωνόταν...

Ἡ σκλάβα τοῦ Γιαντίν κόβει γρήγορα τά σχοινιά πού δένουν τά χέρια καί τά πόδια του.

Ὁ λευκός γίγαντας βρίσκεται τώρα ὀρθός καί λεύτερος.

Ἡ Λάιχα τοῦ δίνει τό μαχαίρι της:

– Πάρ 'το, ψιθυρίζει. Καί πᾶμε γρήγορα νά φύγουμε... Ἄν ξυπνήσει ὁ Γιαντίν, εἶμαι χαμένη...

Ὁ Ταρζάν παίρνει τό μαχαίρι. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά ἐξηγήσει τό φέροισιμο τῆς παράξενης γυναίκας.

– Πᾶμε, τοῦ ξαναλέει ἡ Λάιχα. Πάρε με μαζί στή σπηλιά σου. Ἐδῶ ἂν μείνω θά μέ σκοτώσουν... Στό δρόμο θά στά ἐξηγήσω ὅλα...

Ὁ Ταρζάν τήν ἀρπάζει ἀπ' τό χέρι. Κι οἱ δύο μαζί βγαίνουν ἀπ' τήν ἀνοιχτή πόρτα τοῦ κήπου. Τρέχουν νά σωθοῦν.

Τήν ἴδια στιγμή, ξυπνάει κι ὁ Σεῖχης. Κατεβαίνει στόν κήπο. Βλέπει νεκρό τό φρουρό. Κι

Γκρεμίζει ἀπό τήν κορφή τοὺς ἄντρες τοῦ Σεῖχη.

ἄφαντους τόν Ταρζάν καί τή Λάιχα.

Ξυπνάει ἀμέσως τούς ἀνθρώπους του. Κι ὅλοι μαζί ψάχνουν γιά τούς δραπέτες.

Ὁ Ταρζάν καί ἡ μελαψή γυναίκα πλησιάζουν τώρα τρέχοντας στό ποτάμι. Ἕνα τεράστιο καί ψηλό δέντρο βρίσκεται στήν ὄχθη του.

– Ἐδῶ θ' ἀνέβουμε νά κρυφτοῦμε, τῆς λέει.

Καί δέ χάνει στιγμή.

Μέ τό ἴνα χέρι τήν ἀρπάζει ἀπ' τή μέση. Μέ τ' ἄλλο σκαρφαλώνει γρήγορα στήν κορυφή. Ὁ κορμός τοῦ δέντρου π' ἀνέβηκαν, βρίσκεται ἄκρη-ἄκρη στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Σεῖχης κι οἱ ἄνθρωποι του ψάχνουν ἀπό κάτω.

Ξαφνικά, ἓνα μεγάλο φίδι παρουσιάζεται μπροστά στό κρυμμένο ζευγάρι. Ἦταν ἀνεβασμένο κι αὐτό στό ἴδιο δέντρο.

Πρώτη τό βλέπει ἡ Λάιχα. Βγάζει μιά δυνατή, τρομαγμένη φωνή:

– Ἀααα!..

Ὁ Γιαντίν κι οἱ δικοί του τήν ἀκοῦνε. Ἔτσι, καταλαβαίνουν ποῦ ἔχουν κρυφτεῖ.

Ὁ Σεῖχης διατάζει:

– Ν' ἀνέβουν δυό ἀπό σᾶς στό δέντρο. Θέλω νά τούς κατεβάσετε κάτω...

Οἱ ἄνθρωποι του διστάζουν. Τέλος, δυό ἀπ' αὐτούς ἔκτε-

λοῦν τή διαταγή. Ἀρχίζουν νά σκαρφαλώνουν στό γιγαντόσωμο δέντρο.

Στό μεταξύ, κι ὥσπου νά φτάσουν ἐπάνω, ὁ Ταρζάν ἔχει πνίξει τό φίδι. Ἀρπάζει ὕστερα τούς ἀνθρώπους τοῦ Σεῖχης. Κι ἀπ' τήν ψηλή κορυφή πού βρίσκεται, τούς γκρεμίζει κάτω... Οἱ ἄμοιροι μένουν στὸν τόπο.

Ἐξω φρενῶν ὁ Σεῖχης δίνει καινούρια διαταγή:

– Ν' ἀνάψουν μεγάλη φωτιά.

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νά τήν τραβήξει στήν ἐπιφάνεια...

Νά κάψουν τό δέντρο!

Έτσι ὁ Ταρζάν καί ἡ Λάιχα θά πέσουν στά χέρια του, ζωντανοί ἢ πεθαμένοι.

Όλοι μαζεύουν τώρα ξερά ξύλα. Τά στοιβάζουν κάτω ἀπ' τό δέντρο. Κι ανάβουν τή φωτιά.

Οἱ φλόγες τσουρουφλίζουν τούς δύο δραπέτες. Οἱ καπνοί τούς πνίγουν... Τό κάτω μέρος τοῦ τεράστιου δέντρου, ἔχει φουντώσει πιά. Καίγεται! Τό γύρω τοπίο φωτίζεται μέ τραγική μεγαλοπρέπεια...

Ἡ θέση τοῦ Ταρζάν καί τῆς Λάιχα εἶναι ἀπελπιστική. Ἄν

μείνουν ἐκεῖ, σέ λίγο θά καοῦν ζωντανοί.

Ἡ Λάιχα τρέμει σύγκορμη.

Ὁ Ταρζάν τῆς λέει:

– Μόνο μιά ἐλπίδα σωτηρίας ἔχουμε... Νά πηδήξουμε κάτω... Θά πέσουμε στό νερό τοῦ ποταμοῦ. Δέ θά πάθουμε τίποτα.

Ἡ μελαψή γυναῖκα διστάζει.

– Δέν ξέρω κολύμπι, ψιθυρίζει.

– Καλύτερα νά πνιγεῖς παρά νά καεῖς, τῆς φωνάζει.

Ὑστερα, τήν τραβάει ἀπότομα. Τήν παίρνει ἀπ' τό κλαδί

Ὁ Ταρζάν περιμένει αὐτή τή στιγμή! Κάνει ἓνα πλάγιο πήδημα.

πού στηρίζεται. Κι οί δυό μαζί γκρεμίζονται κάτω στο ποτάμι.

Έχει αρχίσει πιά νά ξημερώνει.

Πέφτοντας, ή Λάιχα, βουλιάζει. Χαροπαλεύει στο νερό.

Ο Ταρζάν καταφέρνει νά τήν τραβήξει στην έπιφάνεια...

Μέ τό 'να χέρι τήν κρατάει. Μέ τ' άλλο κολυμπάει. Πρέπει νά φτάσουν γρήγορα στην άπέναντη όχθη.

Μά τό ποτάμι στο σημείο αυτό είναι πολύ φαρδύ.

Οί άνθρωποι του Σειχη έχουν κι αυτοί πέσει στο νερό. Κολυμπούν νά τούς φτάσουν. Καί δέν άργούν νά τό καταφέρουν.

Ο Ταρζάν κάνει τώρα κάτι υπεράνθρωπο. Άπίστευτο! Όχι μόνο κολυμπάει. Όχι μόνο παρασύρει μαζί του τή Λάιχα. Μά, ταυτόχρονα, χτυπιέται καί μ' εκείνους πού τόν κυνηγούν.

Μέ τό μαχαίρι του σκοτώνει δυό-τρείς. Οί άλλοι, βλέποντας τό φονικό, σαστίζουν. Σταματούν.

Καί τρομοκρατημένοι γυρίζουν πίσω.

Στήν όχθη περιμένει ό Σειχης.

– Δειλοί, τούς φωνάζει.

Καί τραβάει τό σπαθί νά τούς πάρει τά κεφάλια.

Μά δέν προφταίνει. Τρέχοντας εκείνοι, φεύγουν. Χανον-

ται...

Ο Ταρζάν κολυμπάει τώρα λεύτερος.

Ξαφνικά, καινούριος κίνδυνος παρουσιάζεται μπροστά του.

Η Λάιχα εξαφανίζεται.

Ένας τεράστιος, τρομερός καί μανιασμένος ρινόκερος. Άπ' τή μύτη του ξεφυτρώνουν δυό κέρατα.

Άπ' τήν όχθη βουτιέται στο νερό. Αρχίζει νά τούς κυνηγάει.

Τό κόκκινο φόρεμα τής Λάιχα τόν έχει έρεθίσει.

Ο Ταρζάν κάνει μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια. Καί μαζί μέ τή μελαπή κοπέλα, βγαίνουν στην άπέναντι όχθη. Πατούν τώρα στή στεριά. Πρίν τούς φτάσει ό ρινόκερος.

Γρήγορα, όμως, φτάνει καί τό θειριό στην όχθη. Βγαίνει κι αυτό στή στεριά. Καί συνεχίζει τό κυνηγητό του.

– Πές μου, ποιά είσαι; Πώς βρέθηκες στο παλάτι του Σειχη Γιαντίν;

Ο Ταρζάν σγκώνει την Λάιχα στην άγκαλιά του και κατεβαίνει τ' απότομα βράχια.

Τό κόκκινο χρώμα γεμίζει τήν ψυχή του μέ μανία...

Μά ὁ Ταρζάν δέν τό φοβάται πιά.

Ἀντί νά τρέξει νά σωθεῖ, σταματάει. Σηκώνει στά χέρια του τή Λάιχα. Γυρίζει πρός τό μέρος πού ῥχεται ὁ ρινόκερος. Τόν περιμένει. Τό θεριό, μ' ἀφάνταστη ὁρμή, τρέχει καταπάνω του.

Εἶναι ἓνα ἄγαρμπο καί κακομούτσουνο ζῶο. Πάνω ἀπό τέσσερα μέτρα μακρύ. Τό πρῶτο κέρατο τῆς μύτης του εἶναι ὡς ἓνα μέτρο.

Ὁ ρινόκερος τούς πλησιάζει τώρα. Μιά στιγμή ἀκόμα καί χάνονται. Θά τούς καρφώσει μέ τά τρομερά του κέρατα.

Ὁ Ταρζάν περιμένει αὐτή τή στιγμή. Κάνει ἓνα πλάγιο πήδημα. Σταματάει ἐκεῖ πού βρίσκεται.

Τό θεριό τρέχει μέ κατεβασμένο τό κεφάλι. Μά δέν καταλαβαίνει νά στρίψει. Προχωρεῖ στήν εὐθεία πού ἔχει χαράξει ἀπ' τή στιγμή πού ξεκίνησε. Καί προσπερνάει.

Μά σάν κουτό ζῶο, δέν ξαναγυρίζει πίσω. Χάνει τή μυρωδιά

τῶν ἀνθρώπων πού κυνηγάει. Καί προχωρεῖ... ὥσπου, τέλος, ξεσπάει κάπου τή λύσσα του. Ἕνα δέντρο τυχαίνει μπροστά του. Κομματιάζει τόν κορμό μέ τό τρομερό του κέρατο.

Ὁ Ταρζάν ἀφήνει πάλι κάτω τή μελαψή γυναῖκα. Καί συνεχίζουν ἡσυχοί τώρα τό δρόμο τους.

Καθώς προχωροῦν, ἡ Λάιχα τοῦ λέει:

– Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν. Ποτέ δέ θά ξεχάσω πώς μοῦ ἔσωσες τή ζωή.

– Κι ἐσύ ἔσωσες τή δική μου, μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Ἀλλά, γιά πές μου, ποιά εἶσαι; Πῶς βρέθηκες στό παλάτι τοῦ Σεῖχη Γιαντίν;

– Μέ λένε Λάιχα, τ' ἀποκρίνεται. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἀρχηγός φυλῆς ἰθαγενῶν. Ὁ Σεῖχης χτύπησε μέ τούς ἀνθρώπους του τό χωριό μας. Σκότωσε τόν πατέρα μου. Καί ὅλους τούς δικούς μου. Ὑστερα, ἔκαψε τό χωριό. Μέ πῆρε σκλάβο... Μά ποτέ δέν ἔγινε γυναῖκα του... Τόν μισοῦσα πάντα... Τώρα ξέφυγα ἀπ' τά χέρια του. Εἶμαι ὁμως μόνη. Ἐρημη στὸν

κόσμο. Μή μ' αφήσεις, καλέ μου Ταρζάν... Τά θεριά της Ζούγκλας θά μέ σπαράξουνε. Πάρε με μαζί στη σπηλιά πού μένεις. Θέλω νά γίνω σκλάβά δική σου.

Ο Ταρζάν τήν κοιτάζει γιά λίγο άναποφάσιτος.

Ύστερα, τήν ξαναρωτάει:

– Μπορεῖ νά εἶναι ἔτσι ὅπως τά λές. Μά τότε, γιατί, ἀφοῦ μισοῦσες τόν Γιαντίν, τόν βοήθησες στό σατανικό παιχνίδι του; Γιατί θελήσατε κι οἱ δύο νά μέ ξεγελάσετε;

Ἡ Λάιχα χαμογελάει θλιμμένα:

– Ἐπρεπε νά τό καταλάβεις, καλέ μου Ταρζάν. Αὐτό τό ἔκανα γιά δύο λόγους. Πρῶτα γιατί ὁ Σεῖχης θά μέ σκότωνε ἂν δέ δεχόμουν νά τόν βοηθήσω στά σχέδιά του. Ὑστερα, γιατί ἤθελα νά μ' ἐμπιστευτεῖ. Μόνο ἔτσι θά μπορούσα νά σέ σώσω. Ὅπως καί σέ ἔσωσα.

.....
Εἶναι περασμένο μεσημέρι πιά. Ὁ Ταρζάν, μέ τήν πανώρια μελαψή γυναίκα, φτάνουν στη σπηλιά.

– Ἀφοῦ τό θέλεις, μεῖνε κοντά μου, τῆς λέει. Φρόντισε μόνο νά εἶσαι καλή καί πιστή συντρόφισσα.

Κι ὕστερ' ἀπό λίγο, προσθέτει:

– Τώρα πρέπει νά βγῶ κυνήγι. Εἶμαστε κι οἱ δύο νηστικοί. Πρέπει κάτι νά βάλουμε στό στόμα μας...

Ἔτσι, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φεύγει ἀπ' τή σπηλιά του. Τρέχει νά χτυπήσει κανένα τρυφερό ζαρκάδι. Ἡ Λάιχα μένει μόνη ἐκεῖ.

Περνοῦν πολλές ὥρες. Ἀρχίζει πιά νά σουρουπώνει. Ὁ Ταρζάν γυρίζει στη σπηλιά καθυστερημένος.

Στή ράχη του ἔχει φορτωμένο ἓνα σκοτωμένο ζαρκάδι.

– Γκαούρ, κρατάω στά χέρια μου τόν Τάρζαν!

– Λάιχα, φωνάζει στή συντροφισσά του.

Μά καμιά απόκριση δέν παίρνει. Ψάχνει μέσα στή σπηλιά. Δέν τή βρίσκει. Ψάχνει γύρω. Πουθενά δέν τή βλέπει. Ἡ πανώρια Λάιχα ἔχει ἔξαφανιστεῖ.

– Ὁ Γκαούρ θά τήν ἄρπαξε, μουρμουρίζει καί τρίζει τά δόντια του.

Ἔτσι, νύχτα πιά, ξεκινάει γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους. Θ' ἀνέβει στήν κορφή. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαούρ... Θά παλέψει μαζί του. Θά τή λευτερώσει.

Προχωρεῖ λοιπόν. Φτάνει στό βουνό. Σκαρφαλώνει στά τρομαχτικά βράχια. Καί, τέλος, φτάνει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τοῦ μαύρου δαίμονα!

Ἀπ' τό βάθος της ἀκούει πονεμένα βογκητά. Ἀναγνωρίζει τή φωνή τῆς Λάιχα.

Σάν σίφουνas μπαίνει μέσα. Ψάχνει τή μελαψή γυναῖκα. Ἡ ἄμοιρη κυλιέται κάτω...

Εἶναι δεμένη χειροπόδαρα.

Μά ὁ Γκαούρ δέ βρισκεται ἐκεῖ.

Ὁ Ταρζάν δέ χάνει στιγμή. Λύνει τή Λάιχα. Τή σηκώνει στήν ἀγκαλιά του. Κι ἀρχίζει νά κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα βράχια.

Τέλος, φτάνει κάτω. Κι οἱ δύο

μαζί προχωροῦν τώρα γιά τή σπηλιά του.

Στό δρόμο τή ρωτάει:

– Πές μου, Λάιχα, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ἡ μελαψή γυναῖκα τοῦ ἐξηγεῖ:

– Ἕνας γίγαντας ἦρθε στή σπηλιά. Ἐσύ εἶχες βγεῖ στό κυνήγι. Μέ σήκωσε στά χέρια του. Ἀρχισε νά τρέχει. Ἐγώ φώναζα. Ζητοῦσα βοήθεια... Μά ἐκεῖνος προχωροῦσε. Ὁλο προχωροῦσε.

– Πῶς ἦταν ὁ ἄντρας αὐτός;

– Ψηλός, μελαψός... Μέ καλοφτιαγμένο, γερό κορμί. Τό

Ὁ Γκαούρ ἄρπάζει τόν Γιαντίν ἀπό τό λαιμό.

πρόσωπό του όμορφο. Τά μάτια του μαύρα, λαμπερά. Τά μαλλιά του σγουρά. Μαύρα σαν τό φτερό τοῦ κόρακα. Πιό μεγαλόσωμος από σένα. Κι αφάνταστα πιό δυνατός. Μπροστά του θά φαινόσουν ένας συνηθισμένος άνθρωπάκος.

– Αὐτά δέ μ' ἐνδιαφέρουν, μουγκρίζει ἄγρια ὁ Ταρζάν. Λέγε τί γίνηκε παρακάτω.

– Τί νά γίνει... Μ' ἔφερε στό βουνό μέ τούς βράχους. Μ' ἀνέβασε στή σπηλιά του. Μ' ἔδεσε χειροπόδαρα. Καί μ' ἄφησε ἐκεῖ. –«Περίμενε, μοῦ λέει. Θά σέ παραδώσω στό Γιαντίν. Τόν ἀφέντη σου. Μά θά μέ πληρώσει καλά γιά τόν κόπο μου...». Ὑστερα, ἔφυγε... Πρίν ὅμως γυρίσει, ἔφτασες ἐσύ. Καί μ' ἔσωσες ἀπ' τά χέρια του.

Μιά παράξενη συμφωνία

Ἄλαφιασμένος ὁ Γκαούρ φτάνει στό παλάτι τοῦ Σεῖχη.

– Ἔστειλες καί μέ φώναξες, τοῦ λέει. Πές μου, Γιαντίν, τί μέ θέλεις;

– Γκαούρ, τ' ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Κρατάω στά χέρια μου τόν Ταρζάν.

– Τόν Ταρζάν; κάνει σαν χαμένος ὁ μελαψός γίγαντας.

– Ναί, καί πῆρα τήν ἀπόφαση νά τόν σκοτώσω...

Ὁ Γκαούρ τόν σταματᾷ:

– Ὁχι. Ὁ Ταρζάν εἶναι δικός μου ἐχθρός. Ἐμένα μισεῖ. Ἐγώ πρέπει νά τόν σκοτώσω...

– Ἔτσι σκέφτηκα κι ἐγώ, τοῦ λέει ὁ Σεῖχης. Γι' αὐτό σέ φώναξα στό παλάτι μου. Θέλεις λοιπόν νά σοῦ παραδώσω τόν Ταρζάν;

– Ναί...

– Τί θά μοῦ δώσεις;

– Δέν ἔχω τίποτα... Τί ζητᾷς; Τά σατανικά μάτια τοῦ Γιαντίν ἀστράφτουν.

– Ζητάω κάτι πολύ εὔκολο γιά σένα... Νά πᾶς ἀμέσως στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ν' ἀρπά-

– Ἐσύ λοιπόν εἶσαι ὁ πραγματικός Ταρζάν;

ξεις τή Λάιχα. Καί νά μοῦ τή φέρεις ἐδῶ... Ἐγώ θά σοῦ παραδώσω τόν Ταρζάν.

– Ποιά εἶναι ἡ Λάιχα; ρωτάει ὁ Γκαούρ.

– Ἡ γυναίκα μου. Ἀγάπησε τόν Ταρζάν. Πῆγε στή σπηλιά του. Ἐκεῖ βρίσκεται τώρα. Τόν περιμένει νά γυρίσει. Δέν ξέρει πῶς ὁ ψευτοβασιλιάς τῆς Ζούγκλας ἔπεσε στά χέρια μου...

– Εἴμαστε σύμφωνοι, μουρμουρίζει ὁ μελαψός γίγαντας. Θά πάω νά πάρω τή Λάιχα.

Κι ἀμέσως φεύγει. Φτάνει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Βρίσκει τή γυναίκα μόνη της. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας λείπει στό κυνήγι. Τήν παίρνει, ὅπως ξέρουμε, στήν ἀγκαλιά του. Καί τή φέρνει στήν κορφή τοῦ βουνοῦ μέ τούς βράχους. Ἐκεῖ τῆς δένει χέρια καί πόδια. Καί φεύγει.

Φτάνει πάλι στό παλάτι τοῦ Γιαντίν.

– Ἡ Λάιχα βρίσκεται στά χέρια μου, τοῦ λέει.

– Ποῦ εἶναι;

– Στή σπηλιά μου. Πρῶτα θά μοῦ παραδώσεις τόν Ταρζάν, κι ὕστερα θά στή φέρω!..

– Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται ὁ Γιαντίν. Πρῶτα θά μοῦ φέρεις τή γυναίκα. Κι ὕστερα θά πάρεις τόν Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ τόν κοιτάζει ἄ-

γρια. Τ' ἄσπρα του δόντια τρίζουν ἀπαίσια.

– Ποῦ εἶναι ὁ Ταρζάν; τοῦ φωνάζει. Ἦρθα νά τόν πάρω...

– Δέν στόν δίνω, τοῦ ξαναλέει ὁ Σεῖχης. Φέρε τή Λάιχα νά τόν πάρεις...

Ὁ Γκαούρ ἀπλώνει γρήγορα τά χέρια του. Ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό τόν Γιαντίν. Τόν σφίγγει δυνατά. Τά μάτια κι ἡ γλῶσσα τοῦ Σεῖχη πετιοῦνται ἔξω. Μέ πνιγμένη φωνή καταφέρνει νά μουγκρίσει:

– Ναί!... Ναί!...

Ὁ Γκαούρ τόν ἀφήνει.

– Θά μοῦ δώσεις τόν Ταρζάν;

– Ναί.

Ὁ Σεῖχης χτυπάει τά χέρια του τρεῖς φορές.

Ἕνας μεγαλόσωμος ἰθαγενεῖς παρουσιάζεται.

– Φόρτωσε τόν Ταρζάν σέ μιά καμήλα, τοῦ λέει. Ὁ Γκαούρ θά τόν πάρει.

Σέ λίγο, ὁ μελαψός γίγαντας φεύγει ἀπ' τό παλάτι τοῦ Σεῖχη. Σέρνει πίσω του τήν καμήλα μέ τόν Ταρζάν. Τά χέρια καί τά πόδια του εἶναι δεμένα. Τό ἴδιο, τά μάτια καί τό στόμα.

– Ἀμα τόν σκοτώσω, θά σοῦ φέρω τή Λάιχα, φωνάζει στόν Γιαντίν.

Μά καθώς προχωρεῖ συλλογιέται:

– Καλά τά κατάφερα. “Εσώσα τόν Ταρζάν... Τώρα πρέπει νά τόν φέρω στή σπηλιά του. Μέ δεμένα τά μάτια, ὅπως εἶναι, δέ θά μπορέσει νά μέ δεῖ. Δέ θέλω νά μάθει ποίός εἶναι ὁ σωτήρας του... “Υστερα, θά πάρω ἀπ’ τή σπηλιά μου τή Λάιχα. Θά τήν πάω νά τήν παραδώσω στό Σεῖχη. Στόν ἀφέντη της. Τί κι ἂν ἀγαπάει τόν Ταρζάν... Κακό θά τοῦ κάνει ἡ ἀγάπη της. Κι ὄχι καλό.

Οἱ δύο Ταρζάν

Καθώς προχωρεῖ ὁμως ἀκούει μπροστά του ἕναν παράξενο

θόρυβο. Καί βλέπει τόν Ταρζάν.

“Εναν ἄλλο Ταρζάν! “Ὁχι αὐτόν πού βρίσκεται χεροπόδαρα δεμένος πάνω στή ράχη τῆς καμήλας.

“Ὁ Γκαούρ σαστίζει. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά ἐξηγήσει τό μυστήριο!...

“Ὁ δεύτερος Ταρζάν πλησιάζει κατά τό μέρος του. “Αν αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, δέν πρέπει νά τόν δεῖ.

Παρατάει λοιπόν τήν καμήλα. Προχωρεῖ λίγα βήματα. Καί κρύβεται κάτω ἀπό μιά τούφα πυκνά χαμόκλαδα. Θά παρακολουθήσει, νά δεῖ τί θά γίνει.

“Ὁ Γκαούρ τοῦ δίνει γρήγορα ἕνα δυνατό χτύπημα στό κεφάλι.

Δέν περνοῦν λίγες στιγμές. Ὁ δεύτερος Ταρζάν φτάνει κοντά στήν καμήλα. Βλέπει στή ράχη της τό δεμένο παλικάρι. Κόβει μέ τό μαχαίρι του τά σχοινιά. Λύνει τό μαῦρο πανί πού κλείνει τά μάτια του. Τόν κατεβάζει κάτω.

Τώρα, οἱ δύο Ταρζάν κοιτάζονται σάν χαμένοι. Μοιάζουν καταπληκτικά. Νομίζουν πώς βλέπουν τό πρόσωπό τους στά ἥσυχια νερά μιᾶς λίμνης!

– Ποιός εἶσαι; τόν ρωτάει ὁ νεοφερμένος.

– Εἶμαι ὁ Ταρζάν, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος.

Ὁ πρῶτος χαμογελάει:

– Ἄν ἐσύ εἶσαι ὁ Ταρζάν, τοῦ λέει, τότε ἐγώ ποιός εἶμαι;

– Δέν ξέρω... Βλέπω μόνο πώς μοιάζουμε πολύ... Ἐσύ λοιπόν εἶσαι ὁ πραγματικός Ταρζάν;

– Ναί..

– Τότε θά σοῦ πῶ ὅλη τήν ἀλήθεια: Ὁ Σεῖχης Γιαντίν μέ βρῆκε σ' ἓνα μακρινό λιμάνι. Μοῦ πρόσφερε πολλά χρήματα, γιά νά τόν ἀκολουθήσω στό παλάτι του. Τρεῖς μῆνες τώρα μέ πληρώνει. Χωρίς νά κάνω τίποτα. – «Μή στενοχωριέσαι, μοῦ ἔλεγε. Κάποτε θά μοῦ τά ξεπληρώσεις ὅλα μαζεμένα». Σήμερα μέ φόρτωσε δεμένο σέ μιά καμήλα. Μοῦ ἔδεσε καί τά μάτια.

Ὑστερα, μ' ἔδωσε σέ κάποιον...

– Σέ ποιόν;

– Δέν ξέρω. Δέν μπορούσα νά τόν δῶ. Κι αὐτός μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ... Σ' ὅλο τό δρόμο δέν τοῦ μιλοῦσα. Ὁ Σεῖχης μοῦ ἔχε πει νά μή βγεῖ λέξη ἀπ' τό στόμα μου...

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τό σωσία του. Καί συλλογιέται:

– Ὁ Γκαούρ!... Σίγουρα αὐτός εἶναι ἀνακατεμένος κι ἐδῶ... Γι' αὐτό ἄρπαξε τή Λαίχα ἀπ' τή σπηλιά μου. Θά τήν ἔδινε στό Σεῖχη γιά νά πάρει ἐμένα. Πού, χωρίς ἄλλο, θά ἔθελε νά μέ σκοτώσει. Ὁ Γιαντίν ἔστησε παγίδα γιά νά μέ πιάσει. Μά ἐγώ τά κατάφερα νά τοῦ ξεφύγω. Τότε ὁ Σεῖχης ἔκανε κάτι ἄλλο. Ξεγέλασε τόν Γκαούρ, δίνοντάς του ἓναν ψεύτικο Ταρζάν. Ἐνα σωσία δικό μου...

Ρωτάει τώρα τό νέο:

– Ὁ ἄνθρωπος πού ἔσερνε τήν καμήλα, τί εἶχε σκοπό νά σέ κάνει;

– Μοῦ εἶπε πώς ἦταν δήμιος τοῦ Γιαντίν. Θά μέ γκρέμιζε σέ μιά χαράδρα. Ὑστερα, θά πήγαινε νά πνίξει τή Λαίχα.

Ὁ Ταρζάν συλλογιέται πάλι:

– Τώρα καμιά ἀμφιβολία δέ μοῦ μένει. Ἦταν ὁ Γκαούρ! Γι' αὐτό καί μόλις μέ ἀντίκρισε, τό

ἴβαλε στά πόδια. Πρέπει γρήγορα λοιπόν νά ξαναπάω στή σπηλιά του. Δέν ξέρει πώς τή Λάιχα τήν ἔχω πάρει. Θά γυρίσει ἐκεῖ νά τήν πνίξει. Θά κρυφτῶ κάπου. Θά τόν περιμένω. Εἶναι ἡ μόνη εὐκαιρία νά τόν βρῶ. Νά χτυπηθῶ μαζί του.

Τραγική συνάντηση

Ὁ Ταρζάν δείχνει στό σωσία τή σπηλιά του.

– Πήγαιν' ἐκεῖ, τοῦ λέει. Νά μέ περιμένεις. Στή σπηλιά θά βρεῖς τή συντρόφισσά μου. Ἄν πεινάς, θά σοῦ δώσει κάτι νά χορτάσεις... Ὅσο καί ν' ἀργήσω, νά μή φύγεις. Μοῦ μοιάζεις πολύ. Θέλω νά γίνουμε δυό ἀχώριστοι σύντροφοι. Δυό ἀδέρφια...

Ὁ σωσίας προχωρεῖ γιά τή σπηλιά.

Ὁ Ταρζάν στέκεται κάμποσο καί τόν παρακολουθεῖ. Θαυμάζει τήν καταπληκτική ὁμοιότητα πού ἔχει μέ τό ἄγνωστο αὐτό παλικάρι.

Ὑστερα, γυρίζει πρός τήν ἀντίθετη κατεύθυνση. Τρέχει νά φτάσει στό βουνό τοῦ Γκαούρ.

Μά λίγο πιό πέρα, κάτι ἀφάνταστα τραγικό γίνεται.

Τά πόδια τοῦ Ταρζάν σκοντάφτουν πάνω σέ ἀνθρώπινο κορμί.

Εἶναι ὁ Γκαούρ!

Εἶχε ὅπως ξέρουμε, κρυφτεῖ γιά νά παρακολουθήσει τή συνάντηση τῶν δύο Ταρζάν. Δέ βρῆκε ἀκόμα τήν κατάλληλη εὐκαιρία νά φύγει. Ὑπῆρχε ὁ φόβος νά τόν ἀκούσει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἡ νά τόν δεῖ. Γι' αὐτό, περίμενε ν' ἀπομακρυνθεῖ ὁ Ταρζάν. Κι ὕστερα νά βγεῖ ἀπ' τήν κρυψώνα του.

Μά νά! Τώρα ἐγινε ὅ,τι χειρότερο μποροῦσε νά γίνει.

Ὁ Ταρζάν χτυπάει πάνω στόν Γκαούρ. Καί σωριάζεται κάτω.

Ἡ στιγμή εἶναι τραγική.

– Σκύλε Ταρζάν, ἔφτασε ἡ ὥρα νά πεθάνεις!

Ὁ Ταρζάν θ' ἀναγνωρίσει τόν ἄνθρωπο πού φαντάζεται ἄσπονδο ἐχθρό του. Θά ἐπιτεθεῖ νά τόν χτυπήσει.

Ὁ Γκαούρ, ὅμως, δέν ἔχει διάθεση νά χτυπηθεῖ μέ τόν Ταρζάν. Τόν ἀγαπᾷ. Τόν θαυμάζει. Τόν νιώθει σάν ἀδερφό του!... Δέ θέλει νά τόν σκοτώσει.

Ἔτσι σφίγγει τήν καρδιά του. Κάνει κάτι τρομερό.

Ὁ Ταρζάν, ὅπως εἶδαμε, σκοντάφτει καί σωριάζεται κάτω. Ὁ Γκαούρ τοῦ δίνει γρήγορα ἓνα δυνατό χτύπημα στό κεφάλι. Κι ὁ λευκός γίγαντας μένει ἐκεῖ πού ἔπασσε, ἀναίσθητος.

Γρήγορα ὁ Γκαούρ κόβει ἀπ' τά γύρω δέντρα κλαδιά. Τόν σκεπάζει γιά νά μή φαίνεται... Καί φεύγει τρέχοντας γιά τή σπηλιά του.

Θέλει νά πάρει ἀπό κεῖ τή Λάιχα. Νά τήν ξαναφέρει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Στόν Σεῖχη Γιαντίν δέν ἔχει πιά ὑποχρέωση νά τήν πάει. Ἀφοῦ τόν εἶχε ξεγελάσει. Δέν τοῦ ἔδωσε τόν ἀληθινό Ταρζάν. Μά ἓναν ἄνθρωπο πού τοῦ ἴμοιαζε.

Τέλος, ὁ μελαψός γίγαντας φτάνει στή σπηλιά του. Μά ἡ Λάιχα δέ βρίσκεται ἐκεῖ.

— Ποιός νά τήν πῆρε; συλλογιέται. Ὁ Ταρζάν, ἢ ὁ κακός Σεῖχη.

Ἄν τήν πῆρε ὁ Ταρζάν, καλά καμωμένα. Μά ἂν τήν ἄρπαξε ὁ Γιαντίν, πρέπει νά τόν τιμωρήσει. Θά τρέξει στό παλάτι του. Θά τόν πνίξει. Καί θά ξαναφέρει τήν πεντάμορφη γυναῖκα στόν Ταρζάν.

Ἔτσι, κατεβαίνει πάλι τούς βράχους τοῦ βουνοῦ του. Καί τρέχοντας, προχωρεῖ γιά τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἄν ἡ Λάιχα δέν εἶναι ἐκεῖ, σίγουρα ὁ Σεῖχης τήν ἔχει ἄρπάξει.

Ἡ ἀγωνία γιά νά μάθει τί ἔχει συμβεῖ, δίνει φτερά στά πόδια τοῦ Γκαούρ.

Μεθυσμένος ἀπ' τό αἷμα, ὁ ἀπαίσιος Σεῖχης σηκώνει πάλι τό σπαθί του.

Πιό γρήγορα από κάθε άλλη φορά, φτάνει τώρα στά λημέρια του Ταρζάν.

Καί τότε βλέπει κάτι απίστευτο! Κάτι αφάνταστα τρομερό!

Ο μελαψός γίγαντας σταματάει. Κοιτάζει σάν χαμένος. Τά κατάσπρα δόντια του τρίζουν άπαίσια. Τά μεγάλα μαύρα μάτια του φωτίζονται από άστραπές όργης!

Παίρνει στάση θεριού πού ναι έτοιμο νά έπιτεθει. Βγάζει τό τρομερό ούρλιαχτό του:

– Ουούουουου! Ουούουουου!

Καί χύνεται σάν μανιασμένο λιοντάρι.

Ο σωσίας κι ή Λάιχα

Ας αφήσουμε τώρα γιά λίγο τόν Γκαούρ. Κι ας παρακολουθήσουμε τό σωσία του Ταρζάν.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας, όπως ξέρουμε, τόν έστειλε νά περιμένει στή σπηλιά του.

Μά τήν ώρα πού πλησιάζει βλέπει τή Λάιχα.

Η ύπέροχη όμορφιά της θολώνει τό νοῦ του. Καί γρήγορα παίρνει τήν απόφαση νά τήν πάρει μαζί του. Ξέρει καλά πόσο μοιάζει μέ τόν Ταρζάν. Τήν όμοιότητα αυτή θά προσπαθήσει νά έκμεταλλευτεί.

Φτάνει λοιπόν μέ θάρρος κοντά της.

– Λάιχα, τής λέει. Πρέπει νά φύγουμε άμέσως. Πεινασμένα θεριά τριγυρίζουν τή σπηλιά μας. Αν μείνουμε, θά μάς σπαράξουν...

Η μελαπή γυναίκα τόν κοιτάζει παραξενεμένη:

– Η φωνή σου, Ταρζάν, μου φαίνεται άλλιώτικη, του λέει.

– Ηπια ιδρωμένος νερό, τής έξηγεϊ ό σωσίας. Θά κρύωσε ό λαιμός μου. Πάμε γρήγορα. Τά θεριά πλησιάζουν.

Η Λάιχα τόν πιάνει απ' τό χέρι. Κι οι δυό μαζί προχωροῦν νά φύγουν.

Ο σωσίας είναι ένθουσιασμένος. Η πανώρια γυναίκα έχει πιστέψει πώς είναι ό Ταρζάν. Έτσι, θά τήν παρασύρει μακριά. Καί θά τήν κάνει παντοτινά δική του...

Κρατώντας τό φοβερό ρόπαλο, αρχίζει νά τούς χτυπάει.

Μά ή τύχη δέ βοηθάει ως τό τέλος τούς κακούς ανθρώπους.

Λίγο πιό πέρα, ἀκούνε παράξενο θόρυβο.

– Τά θεριά ἔρχονται, ψιθυρίζει ή Λάιχα.

Ὁ σωσίας ἀφουγκράζεται ταραγμένος. Ὁ θόρυβος πού ἀκούει μοιάζει μ' ἀνθρώπινα βήματα.

Καί νά! Σέ λίγες στιγμές, ὁ Σεῖχης Γιαντίν παρουσιάζεται μπροστά τους. Τόν ἀκολουθεῖ ἓνα μπουλούκι ἀπό ἀνθρώπους του.

Τραβάει τό σπαθί του. Καί φωνάζει στό σωσία:

– Σκύλε Ταρζάν, ἔφτασε ή ὥρα νά πεθάνεις!

– Δέν εἶμαι ὁ Ταρζάν, κάνει νά πεῖ τρέμοντας ὁ σωσίας.

Μά δέν προφταίνει. Τά λόγια πνίγονται στό λαιμό του.

Ὁ Σεῖχης τοῦ ἔχει σκίσει στά δύο τό κεφάλι. Τό κορμί τοῦ πανώριου καί γιγαντόσωμου παλικαριοῦ σωριάζεται κάτω. Σπαρταράει γιά λίγο. Ὑστερα μένει ἀκίνητο.

– Τώρα ή σειρά σου, οὐρλιάζει ὁ Γιαντίν.

Κι ἀρπάζει τή Λάιχα ἀπ' τά μαλλιά.

– Λυπήσου με, φωνάζει ἐκείνη κλαίγοντας. Μή μέ σκοτώσεις. Θά γίνω σκλάβα σου. Θά κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσεις.

– Χά, χά, χά, σαρκάζει ὁ Σεῖχης. Τόσο πολύ λοιπόν τρομάζεις τό θάνατο; Ὅμως, αὐτό δέ σ' ἐμπόδισε νά καρφώσεις ἓνα μαχαίρι στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μου. Τοῦ φρουροῦ πού ἔχα βάλει νά φυλάει τόν κρεμασμένο Ταρζάν.

Μεθυσμένος ἀπ' τό αἷμα ὁ ἀπαίσιος Σεῖχης σηκώνει πάλι τό σπαθί του. Καί μ' ἓνα δυνατό χτύπημα, κόβει πέρα γιά πέρα τόν τρυφερό λαιμό τῆς Λάιχα.

– Παλιόσκυλα, μουγκρίζει κοιτάζοντας μέ περιφρόνηση τά δύο πτώματα.

Μόνο ὁ Γιαντίν ἔμεινε ζωντανός. Μά κι αὐτόν, τόν φτάνει γρήγορα.

Καί βάζει τό ματωμένο σπαθί
στή θήκη.

Τήν ἴδια στιγμή ἕνας ἀπ' τούς
ἀνθρώπους του, φωνάζει:

– 'Ο Ταρζάν!... Βρῆκα τόν
Ταρζάν!... Εἶναι ἀναισθητός.
Τόν ἔχουν σκεπάσει μέ κλαδιά.

'Ο Σεῖχης τρέχει περίεργος.
Κοιτάζει:

– Δέν εἶναι ὁ Ταρζάν, μουρ-
μουρίζει. Αὐτός εἶναι ἕνας πού
τοῦ μοιάζει. 'Εγώ τόν ἔδωσα
στόν Γκαούρ γιά νά τόν ξεγελά-
σω.

Καί δίνει διαταγή στούς ἀν-
θρώπους του:

– Σηκῶστε τον καί προχωρεῖ-
τε... Πρέπει νά γυρίσουμε στό
παλάτι. 'Ο Ταρζάν δέν ζεῖ πιά.
Γρήγορα θά σκοτώσω καί τόν
Γκαούρ. 'Ετσι θά καθαρίσει ἡ
Ζούγκλα κι ἀπ' τά δυό τέρατα.

Κι ὅλοι μαζί ξεκινοῦν. Μά δέν
προφταίνουν νά κάνουν πολλά
βήματα.

Ξαφνικά, ἀκοῦνε τό τρομερό
οὐρλιαχτό τοῦ Γκαούρ.

"Ένας μέ σαράντα

Αὐτοῦς εἶχε δεῖ ὁ μελαψός
γίγαντας. Γι' αὐτό τρίξαν τά
δόντια του. Γι' αὐτό τά μάτια
του φωτίστηκαν ἀπό ἀστραπές
ὀργῆς.

Σάν μανιασμένο λοιπόν λιον-
τάρι χύνεται πάνω τους.

'Εκεῖνοι ἀφήνουν κάτω τόν
ἀναισθητο Ταρζάν. Κι ὅλοι μαζί,
τραβοῦν τά μαχαίρια τους. Ζη-
τᾶνε νά σπαράξουν τόν Γκαούρ.

'Ο γίγαντας βλέπει πώς δύ-
σκολα θά τά βγάλει πέρα μαζί
τους.

'Υποχωρεῖ μερικά βήματα.
Σπάει ἕνα χοντρό κλαδί. Τό
κάνει φοβερό ρόπαλο. Κι ἀρχί-
ζει μ' αὐτό νά τούς χτυπάει.

'Ο Σεῖχης κι οἱ ἀνθρωποῖ του
τρομοκρατοῦνται.

Γρήγορα τό βάζουν στά πό-
δια. Τρέχουν οὐρλιάζοντας νά
σωθοῦν.

'Ο Γκαούρ τούς κυνηγάει.
Κάθε τόσο φτάνει κι ἕναν ἀπό
δαύτους. Τόν χτυπᾷ μέ τό ρό-
παλο στό κεφάλι. Καί τόν σωριά-
ζει κάτω νεκρό.

'Ετσι, ἕναν-ἕνα, τούς σκοτώ-
νει ὅλους.

Μόνο ὁ Γιαντίν μένει ἀκόμα
ζωντανός. Μά κι αὐτόν γρήγορα
τόν φτάνει.

Τόν ἀρπάζει ἀπ' τά μαλλιά.

– Κακοῦργε, τοῦ φωνάζει.
Τώρα θά πληρώσεις τά ἐγκλή-
ματά σου.

– Συχώρεσέ με, μουρμουρίζει
τρέμοντας ὁ δειλός Σεῖχης. Μή
μέ σκοτώσεις. Θά σοῦ δώσω
ὅλο τό χρυσάφι πού 'χω στό
παλάτι μου!

'Ο Γκαούρ τόν σπρώχνει βά-
ναυσα. Τόν σωριάζει κάτω.

– Πές μου τώρα ,τοῦ λέει ,τί ἔκανες; Τί ζητοῦσες νά κάνεις; Γιατί μ' ἔστειλες ν' ἀρπάξω τή Λάιχα; Γιατί μοῦ 'δωσες ἕναν ψεύτικο Ταρζάν; Πές μου ὅλα ὅσα δέν μπόρεσα νά καταλάβω...

Ὁ Γιαντίν ἀναπνέει. Φαντάζεται πώς λέγοντας τήν ἀλήθεια, θά σωθεῖ. Πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ θά τόν λυπηθεῖ. Θά τοῦ χαρίσει τή ζωή.

Καί τρέμοντας πάντα, ἀρχίζει νά τοῦ λέει:

– Μισοῦσα τόν Ταρζάν. Δέν ἄφηνε τούς ἀνθρώπους μου νά κυνηγᾶνε τά θηρία τῆς Ζούγκλας. Τούς χτυποῦσε ὅπου τούς ἔβρισκε. Μόνο ἂν κατάφερνα νά τόν σκοτώσω, θά ἡσυχάζα. Ἔτσι, κατάστρωσα ἕνα πονηρό σχέδιο. Μιά νύχτα πού ἤξερα πώς θά περάσει ἀπ' τό παλάτι μου, τοῦ 'στησα παγίδα. Κοντά μου εἶχα τή Λάιχα. Μιά σκλάβα πού ἀγαποῦσε τόν Ταρζάν. Τή φοβέρισα πώς θά τή σκοτώσω. Ἔτσι, τήν ἀνάγκασα νά μέ βοηθήσει. Τή στιγμή πού ὁ Ταρζάν περνοῦσε ἔξω ἀπ' τό παλάτι, ἄρχισε νά βγάζει σπαραχτικές φωνές. Νά ζητάει βοήθεια!... ἤξερα πώς ὁ Ταρζάν προστατεύει πάντα τούς ἀνθρώπους πού κινδυνεύουν. Ὅπως κι ἔγινε. Ὁ λευκός γίγαντας μπῆκε στό παλάτι μου. Εἶχα βάψει ἕνα σίδερο κόκκινο μπροστά

μπροστά, γιά νά φαίνεται πυρωμένο. Ὁ Ταρζάν μέ εἶδε τή στιγμή πού ἔκανα τάχα πώς θά τῆς κάψω τό στήθος. Ἡ Λάιχα τσίριξε μέ κλειστά τά δόντια της. Μιμήθηκε τό θόρυβο πού κάνει ἕνα πυρωμένο σίδερο, πάνω στή σάρκα. Ὑστερα, κόλλησε μέ τρόπο στό μέρος πού ἀκούμπησα τό κρύο σίδερο, ἕνα μαυροκόκκινο χαρτί. Ὁ Ταρζάν πίστεψε πώς ἦταν πραγματική πληγή. Χύθηκε νά μέ σπαράξει. Μέ τρόπο κατάφερα νά τόν μαλακώσω. Τοῦ ὑποσχέθηκα πώς δέ θά κάνω κακό στή σκλάβα μου. Πώς τήν ἄλλη μέρα θά τήν ἄφηνα λεύτερη. Ὁ Ταρζάν

– Λυπήσου με, Γκαούρ! Λύσε με! Θά σοῦ δώσω ὅλο μου τό χρυσάφι...

προχωρεί τότε νά φύγει. Στήν έξοδο τοῦ παλατιοῦ ἔχω κρυμμένους ἀνθρώπους μου. Πέφτουν ἀπάνω του. Τοῦ δένουν χέρια καί πόδια. Ἐγώ τόν μαστιγώνω. Τόν κρεμάω ἀνάποδα σ' ἓνα δέντρο. Ὡς τήν αὐγή θά ξεψυχοῦσε. Μά τή νύχτα, ἡ Λάιχα πηγαίνει κοντά του. Σκοτώνει τό φρουρό πού ἔχω βάλει. Τόν λευτερώνει. Καί φεύγουν. Ἐμεῖς τούς κυνηγάμε. Μά δέν τούς φτάνουμε... Τότε σκέφτηκα νά χρησιμοποιήσω ἐσένα. Ἐχω ἀκούσει πώς ἐσύ, ὁ Γκαούρ, μισεῖς τόν Ταρζάν. Σοῦ ζήτησα νά μοῦ φέρεις τή Λάιχα. Καί σοῦ ὑποσχέθηκα νά σοῦ παραδώσω τόν Ταρζάν. Μά τόν Ταρζάν δέν τόν εἶχα πιά στά χέρια μου. Εἶχα ὅμως κάποιον ἄλλον, πού τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά. Οὐτ' ἐγώ δέ θά μπορούσα νά τούς ξεχωρίσω. Γιά νά σέ ξεγελάσω, σοῦ ἔδωσα αὐτόν. Ἦθελα νά σέ φέρω σέ σύγκρουση μέ τόν Ταρζάν. Ἦμουν βέβαιος πώς θά τόν σκότωνες. Μόνο ἔτσι θά ἡσυχάζα. Τίποτα ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτά δέν ἔγιναν. Ἐτσι, πῆρα τήν ἀπόφαση νά τόν χτυπήσω μέ τούς ἀνθρώπους μου. Ὅπως καί γίνηκε. Σκότωσα τόν Ταρζάν. Σκότωσα καί τή σκλάβά μου, πού τόν ἀγαποῦσε.

– Μόνο πού ἐδῶ πέφτεις ἔξω, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ. Δέν σκότω-

σες τόν Ταρζάν. Μά ἓναν πού τοῦ ἔμοιαζε.

Ἦμερ μέλαψός γίγαντας δέ θέλει νά μάθει περισσότερα. Τό μυαλό του ἔχει πιά καλά φωτισεῖ.

– Βρωμερό σκουλήκι, φωνάζει στό Σεῖχη. Θά σ' ἐπνιγα, μά δέ θέλω νά λερώσω τά χέρια μου.

Ἄμέσως, παίρνει χορτόσκοινο. Τόν δένει στόν κορμό ἑνός δέντρου.

– Μεῖνε ἐδῶ, τοῦ λέει. Κάποιο πεινασμένο θεριό θά βρε-

Σέ λίγο, ὁ ἀναισθητός Ταρζάν ἀρχίζει νά συνέρχεται.

θεϊ νά σέ σπαράξει. Τέτοιος θάνατος ταιριάζει σ' έναν κακοῦργο σάν καί σένα. Ὁ Ταρζάν σέ λίγο θά συνέλθει. Μπορεῖ νά σέ βρεῖ. Μπορεῖ νά καρφώσει ἐκεῖνος τό μαχαίρι στή καρδιά σου.

Ὁ Γκαούρ δολοφόνος

Ὁ μελαψός γίγαντας ἀφήνει τό Σεῖχη. Καί φεύγει ἀργά γιά τή σπηλιά του. Ἔκανε πάλι τό καθήκον του. Ἔσωσε γιά μιά φορά ἀκόμα τή ζωή τοῦ Ταρζάν.

Καθώς προχωρεῖ, ἀκούει πίσω του τά κλάματα καί τά παρακάλια τοῦ Γιαντίν.

– Λυπήσου με, Γκαούρ!... Λύσε με ἀπ' τό δέντρο!.. Θά σοῦ δώσω ὅλο τό χρυσάφι... ὅλους τούς θησαυρούς μου!

Ὁ Γκαούρ συλλογίζεται καί χαμογελάει.

– Δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τά πλούτη του... Ὅλο τό χρυσάφι τοῦ κόσμου, εἶναι σωριασμένο στήν καρδιά μου.

.....

Σέ λίγο, ὁ ἀναίσθητος Ταρζάν ἀρχίζει σιγά-σιγά νά συνέρχεται.

Ἀνοίγει ἀργά τά μάτια του. Κοιτάζει γύρω σάν χαμένος. Μά γρήγορα βλέπει πλάι του κάτι τρομερό.

Πετάγεται ὀρθός. Κοιτάζει μέ φρίκη!

Ὁ σωσίας του κείτεται νεκρός μέ σχισμένο στά δυό τό κεφάλι.

Τό κορμί τῆς Λάιχα βρίσκεται παρακεῖ. Καί τό κεφάλι τῆς λίγο πιό πέρα.

Νιώθει τό αἷμα του νά παγώνει. Κρύος ἰδρώτας λούζει τό κορμί του.

Καμιά ἀμφιβολία δέν ἔχει γιά τόν ἀπαίσιο δολοφόνο. Καταλαβαίνει ποιός ἔκανε τό διπλό αὐτό ἔγκλημα.

Καί μουγκρίζει σάν λαβωμένο θεριό:

– Ἀνανδρε Γκαούρ! Σκότωσες τό ἀθῶο αὐτό παλικάρι, γιατί νόμιζες πώς εἶμαι ἐγώ... Κι ἔσφαξες τήν ἀγαπημένη μου συντρόφισσα γιατί δέ θά δέχτηκε νά γίνει δική σου!.. Μά γιά πόσον καιρό ἀκόμα θά κρύβεσαι... Κάποτε θά πέσεις στά δικά μου χέρια...

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια
γιά τό τεύχος
No 10 τῆς σειρᾶς
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ:

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

Οἱ δύο θρυλικοὶ ἥρωες σέ
μιά νέα περιπέτεια πού θά ξε-
περάσει σέ δράση κι ἀγωνία
κάθε προηγούμενη.

– Εἶμαι ὁ τρομερό Ποκοπικό! Κυνηγός
ἀγρίων κουνελιῶν! Γόης φιδιῶν καί γυ-
ναικῶν!

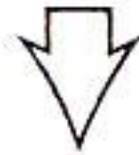
Μία ἀπό τίς εἰκόνες
τοῦ τεύχους No 10

ὁ τρομερός

ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς καί μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα καί στά βιβλιοπωλεία!

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

